

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi S. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt I C (...) [I WSC (...) w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko S. S.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 kwietnia 2006 r. [sygn. akt I C (...)] Sąd Rejonowy w G. uwzględnił powództwo przeciwko S. S. w sprawie o ustalenie.

Od powyższego wyroku zaocznego pełnomocnik pozwanego S. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powołując się na naruszenie prawa materialnego w postaci art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 215 § 2 i 3 Prawa spółdzielczego i wskazał powyższe przepisy, jako na te, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było

i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Skarżący nie sprecyzował w sposób wystarczający, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka i obywatela zostały jego zdaniem naruszone, gdyż powołał się ogólnie na naruszenie prawa materialnego, bez szczegółowego uzasadnienia tych okoliczności. Okoliczności te winny być wykazane w skardze (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), co stanowi jeden z jej elementów konstrukcyjnych. W wypadku powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie, w jaki sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia. Skarżący nie wykazał ponadto, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi od niezaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, co oznacza, że skarga nie czyni zadość omawianemu wymaganiu.

W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od wyroku zaocznego na zasadach ogólnych, w sytuacji gdy w sposób przez siebie zawiniony środki te utracił (skarżący nie uzupełnił braków formalnych wniesionego przez siebie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, co w konsekwencji doprowadziło do zwrócenia tego wniosku).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).